

CASTELUL LUI MOȘ NICOLAE

Castelul lui Moș Nicolae

Depart, departe, într-un colț de lume izolat, unde iarna grea era stăpână în cea mai mare parte a anului, se afla un sătuc locuit de mulți oameni sărmani, care trudeau din zori și până-n noapte, ca să asigure hrana familiei.

Pământul nu era prea roditor, așa că erau nevoiți să taie copaci și să vâneze animale sălbatice pentru carnea, dar mai ales pentru blănurile lor prețioase, care-i fereau de gerul năpraznic al iernii. Nu departe de acest sătuc, se întindea o pădure deasă, plină de copaci falnici, unde mișunau tot soiul de animale. Din moși strămoși, se știa că proprietarul pădurii era un bătrân ciudat, care le îngăduise să taie lemne și să vâneze animale doar pentru nevoile lor. Nu-i oprise să se ducă la oraș ca să vândă din blănurile prețioase ale animalelor, când erau în mare nevoie, dar îi rugase să nu se lăcomească. Nimeni nu știa ce hram purta acel bătrân, sătenii nici măcar nu-i cunoșteau numele. Generații întregi de săteni îi respectaseră dorința și îl evocau întotdeauna cu mult respect, dar și cu o oarecare rețineră. Nu că s-ar fi temut de el, ci pentru că li se părea mult prea ciudat. Oameni simpli, sătenii nu puteau înțelege de ce bunicii, străbunicii și străstrăbunicii lor le transmiseseră, din tată-n fiu, o descriere identică, așa că ajunseseră să se întrebe dacă nu cumva omul acesta era nemuritor. De vreme ce nu-i cunoscuseră niciodată numele, i se spunea „Nemuritorul”. Din păcate, nu era singura ciudățenie legată de acest om, bătrân ca vremea, cum îi spuneau, uneori, sătenii. De-a lungul anilor, unele întâmplări iscaseră multe semne de întrebare și, cum nimeni nu reușise să găsească vreun răspuns, ei le puseseră pe seama Nemuritorului. În serile lungi ale iernilor geroase, familia se aduna pe lângă sobă și, uneori, bunicii începeau să depene povești populate de spiriduși, elfi, zmei răi, balauri fioroși cu multe capete și feți frumoși care-i înfruntau. Din când în când, lăsau deoparte astfel de povești ieșite din imaginația strămoșilor lor și înflorite de fiecare generație, pentru a evoca unele din acele întâmplări stranii, legate de obsesia lor: Nemuritorul sau Bătrânul ca vremea. Ei povesteau că, în trecut, se întâmpla ca oamenii cei mai sărmani din sat să primească un ajutor care-i scotea din nevoie. Nimeni n-a putut afla de unde veneau aceste ajutoare neașteptate, de aceea sătenii începuseră să creadă că bătrânul pe care-l porecliseră Nemuritorul era cel care le trimitea. În ultimul timp, însă, numărul celor care erau scoși din nevoi în mod miraculos se micșorase. Oricum, niciodată astfel de minuni nu fuseseră prea dese, așa că sătenii uitară cu timpul și de Nemuritor și de ajutoare. Până într-o zi când se întâmplă ceva atât de ciudat, încât le readuse în minte poveștile bătrânilor.

În satul acela, trăia un om sărac, cu foarte mulți copii. Bietul de el muncea de dimineață până seara, dar nu reușea să le asigure copiilor și nevastei sale tot ceea ce el

ar fi dorit. Avea cinci copii, patru băieți și o fetiță de toată frumusețea. Venea iarna și nu izbutise să le cumpere încălțări noi. Cele vechi se scâlciaseră în așa hal, încât nu mai puteau fi purtate. Dorea din tot sufletul să le dea niște ghetuțe îmblănite, care să-i protejeze de gerul năpraznic și să se poată juca și ei în zăpadă cu ceilalți copii. Cum nu voia cu nici un chip să-i lase pe timp de iarnă cu încălțărilor lor vechi, s-a dus la un sătean bogat să-i ceară bani cu împrumut. De-a lungul anului, strânsese niște bănuți, dar nu erau deloc suficienți. Lacom și fără suflet, acesta îi împrumută banii cu o condiție: urma ca, timp de o lună să muncească pentru el. Bietul om acceptă, ce altceva avea să facă? Se întoarse fericit acasă, își înhămă renii la sanie și plecă spre oraș. Pe drum, însă, o mare nenorocire se abătuse asupra sa. O bandă de tâlhari se năpusti asupra-i și, sub amenințarea cu moartea, îi luară toți banii, nu numai pe cei împrumutați, dar și pe cei strânși de el cu atâta strădanie. Când ajunse acasă, toată familia se puse pe jelit. Plângeau cu toții de ți-era mai mare mila să-i vezi și să-i auzi. Doar mezina nu știa de ce plânge, era prea mică pentru a înțelege necazul ce se abătuse asupra lor.

- Ce ne-om face, femeie? își întreba el nevasta.

- Apoi, ce să ne facem? Și de-ar fi numai bocănceii copiilor! Nenorocirea cea mai mare este că va trebui să muncești la altul timp de o lună de zile. Pentru noi, cine-o mai munci?

- Lasă asta, oi vedea eu ce-oi face, o să muncesc și noaptea de-o fi nevoie, nu vă las eu nemâncați, dar mă doare sufletul de copilașii noștri, că n-or să se poată juca și ei în zăpadă cu alți copii.

- Știi ce, îi răspunse nevasta, dacă stau bine să mă gândesc, ghetuțele celui mare sunt încă bune. S-or duce toți la joacă pe rând. Le-om pune niște călți înăuntru, ca să poată merge cu ele și ăia mici.

- Vai de mine și de mine, așa de rău am ajuns, să ne iasă copiii afară pe rând, că tatăl lor n-a fost în stare să le cumpere încălțări!

Și tot așa o ținură ei până spre miezul nopții, când adormiră, epuizați de plâns și îngrijorare. Tatăl se trezi dis-de-dimineată și, fără a mai pune ceva în gură, se îmbracă grăbit, să ajungă cât mai repede la muncă. Se trezi iute și nevasta, care nu-l lăsă să iasă pe ușă înainte de a mânca ceva.

Dar ce te apucă, omule? N-ai mâncat nimic aseară de supărat ce erai și acum vrei să pleci fără să pui nimic în gură?

- De mâncare îmi arde mie acum, nevastă?

- Ți-o arde, nu ți-o arde, stai și mănâncă oleacă.

Înainte de a se așeza la masă, după insistențele femeii, bărbatul își aruncă ochii pe geam și începu din nou să jelească.

- Ia uită-te femeie, au început să cadă fulgii și copiii noștri nu pot ieși afară.

- Apoi, asta ne-a fost soarta, n-are niciun rost să plângem și să ne văităm.

Bărbatul deschise ușa încet, ca să nu-i trezească din somn pe copii, dar, când să iasă, mai să cadă în nas. Se împiedicase de ceva. Se uită în jos, gata să rostească sudalme, dar....ce să vezi?

În fața ușii, erau aliniată cinci perechi de ghetuțe, așa cum nu mai văzuse el niciodată: îmblănite și din piele de cea mai bună calitate. Când se uită el mai bine, văzu că nicio ghetuță nu era goală. Toate erau pline cu dulciuri. Rămase ținut în pragul casei, fără a mai putea să se miște sau să vorbească.

- Închide ușa, omule, ce stai așa țeapăn, cu ușa deschisă, crezi că avem prea multe lemne de foc?

- Nevastă, vino repede de te uită ce noroc a dat peste noi!

- Am văzut, bărbate ce noroc a dat peste noi, nu mai e nevoie să mă uit afară.

- Vino repede încoa, dacă-ți spun eu să vii!

Mânioasă foc, femeia se îndreptă spre ușă și, când dădu cu ochii de ghetuțe, strigă la el.

- Din ăștia-mi ești, bărbate? Ne pui pe jar, pe mine și pe copii, ne minți că ți-au furat banii niște tâlhari, când tu cumpărăsei deja încălțările?

Femeie fără minte, ce ești, uită-te mai bine! În vecii vecilor nu puteam eu să-mi permit asemenea ghetuțe și să mai cumpăr și toate dulciurile astea cu care sunt pline. Când se uită mai bine, femeia amuți.

- Ce-i asta, omule?

- De unde vrei să știu eu ce-i asta? Bucură-te de ce vezi și du-le repede în casă, să nu vadă careva din vecini ce comoară e aici și să spună că le-am furat.

- Că bine zici, acu le duc înăuntru.

Înșfăcă repede ghetuțele și goli pe masă toate dulciurile.

Nu era drept, gândi ea, ca cei mai mici să aibă cele mai puține acadele, numai pentru că ghetuțele lor erau mai neîncăpătoare. După ce le goli, altă surpriză! Pe fundul fiecărei ghetuțe era o sumă de bani egală cu cea împrumutată de la acel sătean lacom, care dorise să profite de necazul unui om bătut de soartă.

De data asta, bucuria luă locul lacrimilor și tristeții care le umpluse sufletele. Copiii își încercau ghetuțele și nu mai puteau de fericire că vor putea să se joace nestingheriți în zăpadă, fără teama de a se îmbolnăvi. Părinții îi priveau uimiți și nu înțelegeau cum se făcuse că fiecare copil își găsisse perechea potrivită. Nici nu le-a fost greu, pentru că încălțările fuseseră așezate în pragul ușii, în ordinea vârstei lor. Tatăl fugi într-un suflet la vecinul lui care meșterea haine și le cumpără copiilor și niște hăinuțe călduroase. Atâta fericire nu mai cunoscuse niciodată această familie. Erau așa mulțumiți și bucuroși, încât, o bună bucată de timp, nu-și bătură capul să afle cine le făcuse acest bine. Curând, însă, veselia părinților se mai calmă oleacă.

